

v jednotlivém případě, není odnat soudnímu přezkumu. Naopak náleží soudům v takovémto případě rozhodovati o tom, zda důvody zamítnutí spočívají na pravdivém skutkovém podkladě a zda vůbec mohou odvodniti zamítnutí žalobního nároku. Při tomto přezkumu výnosu ze dne 5. dubna 1924 se především objevuje, že služba, jejíž započítání žalobce se domáhá, není službou soukromou, jak ministerstvo železnic ve výnosu tom předpokládá (§ 16 prováděcího nařízení), nýbrž službou veřejnou (§ 15 tohoto nařízení), jak správně vyložil již prvý soud. Stačí odkázati na dotyčné důvody rozsudku prvního soudu, jsoucí v souladu s plenárním usnesením bývalého Nejvyššího soudu vídeňského ze dne 12. dubna 1892, čís. 4215 úř. sb. víd. čís. 1533 a s judikaturou jemu následující (úř. sb. víd. čís. 3228), od které se odchýliti ani dovolací soud neměl příčiny. Nezáleží proto na tom, že stát, pokud se týče správa státních drah ze služby této snad netěží, a nelze proto s poukazem na tuto okolnost zamítnouti žalobcovu žádost za započítání služební doby ztrávené ve službě té. Pokud jde o druhý důvod, jenž vzhledem k ustanovení §§ 15 a 16 vládního nařízení ze dne 22. prosince 1920, čís. 666 sb. z. a n. sám o sobě by byl dostatečným pro zamítnutí žalobcovy žádosti, že účetní služba, již konal žalobce v okresní nemocenské pokladně, není co do výkonu rovnocennou s jeho službou u dráhy, dlužno vycházeti z toho, že rovnocennou ve smyslu tohoto vládního nařízení jest služba, která se rovná veřejné službě státní (téhož oboru) jak co do rozsahu, tak co do obsahu, tedy jak kvalitativně, tak kvantitativně (Boh. čís. 2484 a 3198 adm.). Než ve směru tom neobsahuje napadený rozsudek skutkového zjištění, zejména není zjištěno, jak a po kterou denní dobu byl žalobce zaměstnán v okresní nemocenské pokladně, a jak tomu jest u čl. státních drah, najmě pak, jaké povahy jest účetní služba v okresní nemocenské pokladně a jaké u čl. státních drah, takže dovolacímu soudu nebylo možno, by porovnal tyto služby, a, maje na zřeteli výnos ministerstva železnic ze dne 24. září 1921, čís. 53.924, uveřejněný ve věstníku ministerstva železnic čís. 43 z roku 1921 pod čís. 93 (§§ 8, 9) a výklad k těmto ustanovením strana 146, 147, učinil závěr, pro rozhodnutí této právní rozepře potřebný, o rovnocennosti těchto služeb co do výkonu.

#### Čís. 5016.

##### Splátkové obchody.

**Ujednáno-li, že věc, prodaná na splátky, jest kupiteli až do úplného zaplacení tržové ceny pouze svěřena a může na něm, nedostojí-li plně své platební povinnosti, býti požadována zpět, nepozbývá prodatel tohoto svého práva tím, že napřed pokusil se vymoci na kupiteli zaplacení kupní ceny.**

(Rozh. ze dne 5. května 1925, Rv I 501 25.)

Žalující firma prodala žalovanému družstvu hudební nástroje na splátky a vyhradila si k nim vlastnické právo až do úplného zaplacení kupní ceny. Ježto žalované družstvo kupní ceny ve smluvené lhůtě ne-

zaplatilo, domáhala se žalobkyně vrácení hudebních nástrojů. Oba nižší soudy uznaly podle žaloby.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.

### Důvody:

Při právním posouzení věci jest především směrodatným obsah kupních smluv ze dne 12. května 1921 a 21. června 1922, týkajících se sporného klavíru a harmonia. Strany se dohodly, že tyto předměty zůstanou žalobcovým vlastnictvím až do úplného zaplacení kupní ceny, že klavír a harmonium do té doby dlužno považovati za věci kupiteli pouze svěřené a že prodávatel jest oprávněn, žádati na kupiteli vrácení svého vlastnictví, kdyby tento nedostál svým povinnostem, přesně vyřčeným v kupních smlouvách. Názor dovolatelky, že žalobce pozbyl svého vlastnictví již podáním žalob o placení a že žalované družstvo stalo se vlastníkem zakoupených hudebních nástrojů, ačkoliv nezaplatilo celé kupní ceny, odporuje přímo obsahu kupních smluv, dle nichž výhrada žalobcova vlastnictví v podstatě jest jen zajištěním kupní ceny. Žalobce nepozbyl tedy vlastnictví, když uplatňoval jako prodávatel oněmi žalobami svůj primární nárok na zaplacení kupní ceny za zřejmého předpokladu, že tímto způsobem bude uspokojen. Byl-li žalobce dle kupních smluv oprávněn, žádati zaplacení kupní ceny, byl také oprávněn, domáhati se tohoto zaplacení žalobou. Dle §u 863 obč. zák. jest v tomto případě vzhledem na obsah kupních smluv přípustným pouze závěr, že žalobce jen toho času nechtěl uplatnit své vlastnické právo a to za předpokladu, že jeho soudní zakročení bude úspěšným. Neprávem pokazuje dovolatelka na ustanovení §u 906 obč. zák., jelikož dle jasného doslovu kupních smluv měl žalobce pozbyti své vlastnictví pouze úplným zaplacením kupní ceny, nikoliv bezvýslednými žalobami. Žalované družstvo v tomto případě nemůže namítati, že žalobcovo vlastnictví zaniklo a že vzniklo kupitelovo vlastnictví, jelikož odkládací podmínka, již tento vznik dle smlouvy jest vázán, t. j. úplné zaplacení kupní ceny, dosud nenastala. (Viz plenisimární usnesení bývalého nejvyššího soudu ve Vídni ze dne 23. května 1916, pres. 176/16, kniha judikátů čís. 246.) Žalobce neuplatňuje nyní dvou nároků, nýbrž pouze jeden, t. j. své vlastnictví, které si ve smlouvách vyhradil a které jest podkladem nynější žaloby.

### Čís. 5017.

**Ochrana nájemců (zákon ze dne 25. dubna 1924, čís. 85 sb. z. a n.).**

**Družka nájemcova není příslušníkem jeho rodiny ve smyslu §u 6 (2) zákona.**

(Rozh. ze dne 5. května 1925, Rv I 705/25.)

V žalobcově domě měl najatý byt Jan C. Ten se vystěhoval a v bytě zůstala žalovaná, jež sdílela dosud s Janem C-em společnou domácnost. Žalobu o vyklizení bytu procesní soud první stolice zamítl, máje za to, že se na žalovanou vztahuje předpis §u 6 (2) zákona na